

delig Revision inden Udløbet af Finantsaaret 1865—66; det blev ytret i Udvalget, og jeg troer ogsaa, det forholder sig saaledes, at der kan være nogen Tvivl om den rette Forstaaelse af Betydningen af denne Revision, nemlig om hvorvidt Revisionen har Indflydelse paa de Embedsmænd, der erholdt fgl. Bestalling efter Udstedelsen af Loven af 19de Februar 1861, der altsaa forinden Revisionen ere blevne udnævnte til Embedsmænd med en vis Gage; der kan være Tvivl om, hvorvidt man efter denne Paragraphs Bestemmelse er berettiget til ved Revisionen ogsaa at nedsætte Gagen for disse Embedsmænd — man er naturligviis berettiget til at nedsætte Gagen for Embederne, men Spørgsmaalet er, om man er berettiget til at nedsætte Gagen for de allerede i Embederne med fast Gage Ansatte. Da nu Udvalget derhos var af den Ansættelse, at hvad man end antog om Fortolkningen af § 11 i Loven af 19de Februar d. A., burde det staae fast, at man i ethvert Fald ligesaavel burde kunne nedsætte som forhøje Størrelsen af den Contoирholdsgodtgjørelse, der nu blev bestemt, saa formentlige Udvalget, at det turde være rettest at affatte Forslaget saaledes, som det dengang gjorde; men det kan derved ikke oversees, at det fra et almindelig constitutionelt Standpunkt, fra det Standpunkt, at det gjælder om at give Lovene en saadan Affattelse, at der til ingen Tid bliver nogen Vacance i den Lovgivende Magts Virkninger, turde være rettest at give denne Lov et lignende Indhold som Bønningsloven af 19de Februar d. A., idet Udvalgets Fleertal nemlig formener, at det, selv om man giver Loven dette Indhold, maa være klart, at Embedsmændene ikke kunne have noget Krav paa, at Størrelsen af Contoирholdsgodtgjørelsen vedbliver længere end til Lovens Revision at være den samme, og at de altsaa ligesaavel maa finde sig i en Nedsættelse som i en mulig Forhøjelse. Dette Argument berørte jeg, som sagt, allerede ved Sagens 2den Behandling, men Udvalgets Fleertal er ved Sagens yderligere Overveelse mellem 2den og 3die Behandling af den berørte Grund kommen til det Resultat, at Loven burde affattes saaledes som nu foreslaaet. Udvalgets Mindretal har derimod stillet en Endring til denne Tillægsbestemmelse, saaledes

som den vedtoges ved 2den Behandling, for at indbegaae en Indvendning, der fremkom fra Rigsdagsmændene for Sørs Amts 2den Valgkreds (Alberti), nemlig at det maatte staae i Rejseringens Magt, hvis den fandt, at Contoирholdsgodtgjørelsen var for høi, da at fremkomme med Forslag om Nedsættelse deraf, og det er ganske vist, at denne Mangel vil afhjælpes, hvis hans Forslag vedtages; men der er mod dette Forslag at indvende, hvad jeg berørte, at forsaavidt man vil have denne Lov affattet paa en Maade, der staaer i Harmoni med Loven af 19de Februar d. A., og i en Form, som tilfredsstiller den strenge constitutionelle Fordring til Lovens Indhold, kan man ikke antage det, og Udvalgets Fleertal har altsaa ikke kunnet tiltræde det af det ærede Mindretal stillede Ændringsforslag.

J. A. Hansen: Med Hensyn til det Ændringsforslag, der af den ærede Indenrigsminister er stillet angaaende Borgermesterembedet i Randers, skal jeg for mit Vedkommende, som Medlem af Udvalget, erklære, at jeg kan slutte mig til Ordføreren; det forekommer mig, at den ærede Minister har oplyst Thinget saaledes om denne Sag, at man bør vedtage det stillede Ændringsforslag, medens jeg dog maa henholde mig til det af den ærede Ordfører ytrede, at Udvalget saanedes saadanne Oplysninger, da det affattede sin Betænkning om i saa Henseende at stille Borgermesterembedet i Randers lige med Embedet som Borgermester i Odense. — Med Hensyn til det Forslag, som Udvalgets Fleertal har stillet, skal jeg ikke nægte, at jeg blev meget overrasket ved at see det; jeg har ikke havt Leilighed til at overvære den Forhandling i Udvalget, hvorved det blev besluttet at stille det, saa at jeg først har seet det paa den trykte Ændringsforslagsliste, og jeg troer, at min Overræffelse er begrundet, naar man seer hen til, hvad Udvalget har været aldeles enigt om at anføre i sin Betænkning; thi det har der ytret om dette Punkt, at det formener, at den Bestemmelse, der i den foreliggende Lov skal tages om Wederlag for Contoирudgifter, kun bør gjælde i et vist Antal Aar, i hvilken Anledning man nærmest har tænkt sig et Tidsrum af 5 Aar, eller nøiagtigere